

Manyà de silencis

JOAN CARLES PUJALTE

Poesia de tema religiós

*i tot silenci és un silenci etern,
com les petjades de l'arbre en el camp.*

Ramon Xirau

I

En una galleda d'aigua,
una tumultuosa república d'abelles
que zumzegen en dansa pesada.
En cercle més o menys descentren
la mansuetud del dia i preparen
l'arribada inevitable de l'hivern.
L'estiu s'exhaureix conforme
les més febles s'ofeguen entre les ones
de la llum que les conté.
¡Quina perseverança de l'absolut
que m'embolcalla amb el gran silenci
de l'ànima!
No vens. Fos en aquesta estampa
que em solidifica damunt
d'altres miratges impenetrables,
espero respostes, paraules.
La forma i la substància de les coses
que ja no sóc es desdibuixen poc a poc
com un ninot de plom quan cau al foc.
Quina constància de l'etern que hi ha
en tot per mantenir el brum constant
del dubte intens! Encara mort.
Sempre mort seré? Fins que no m'arribi
la vida sentiré en Tu, aquesta labor
del desaparèixer quan la meva ànima
et reclama.

II

El bony osc del fang al tòrcul
per modelar-se sota la llum
del novembre la forma santa
de les carències, hòstia de pa àzim,
flegmó de tubèrcul que apunta
un cert lirisme necessari per a l'ànima
de tota bèstia.

Crideu-lo i que se sàpiga,
dits que humitegeu la ceràmica
quan la sentència és la cocció lenta
del que sento.

El llot al forn, obrint i tancant les carns,
vessant la mísera substància
del seu ventre, com un parir d'estàtues.

Oh closca del món que s'obre!

Sense verbs.

Esquitx d'una matèria primera,
feta de minerals, arrels i pols
de calavera.

III

Malalt de lluna soterro com puc,
gratant la terra eixuta amb les urpes,
els pits per alimentar l'abisme
que em nega la glòria amb el silenci.
Aquella saba que em negues
és la que hauria d'abeurar la set
dels qui baden per l'escenari
del gran cabaret d'aquesta impostura
volent reduir-se al mínim,
quasi ser fil d'ombra, doblec imprecís,
personatges de Pirandello, clown,
besllum només del que podrien ser
en aquest carnaval de notes que tinc
agabellades com perles en una mà
que finalment qualsevol dia obriré
per deixar-les caure
des de la meva torre més alta.
I serè jo qui mormoli una mena
de cançó nostàlgica, com un titella
que talla els fils que el maneguen
i el posen en dansa.